

Калин ХРИСТОВ

Калин Христов е на 42 години, от Ямбол. Избира специалността „Горско стопанство“ в Лесотехническият университет заради любовта си към гората и завършва семестриално. В студентските си години е професионален готвач и управител на ресторант, занимава се с проекти, свързани с природосъобразния начин на живот, създава собствен бизнес за здравословни храни в София, но не спира дотук. Търси и други начини да канализира енергията, с която го зарежда природата, и така да ѝ се отблагодари. Определя земята и гората като част от себе си и доверява, че човек се чувства най-добре, когато споделя своите мисли и идеи, и намира съмишленици, с които заедно да реализират мечтите си.

Калин Христов е човекът, зад когото застават хората, изграждащи ядрото на доброволческата формация „Зеленият отбор на България“.

Когато човек засажда дръвче, се чувства удовлетворен

- Как е създаден „Зеленият отбор на България“?

- Интересите ми винаги са били свързани с природата, същата дълбока връзка с нея открих и в хората, с които общувах в блогове и сайтове в интернет. Създадохме малка група и започнахме да търсим възможности да садим дръвчета. Осъществих връзка с общината, с други институции и успяхме да реализираме първото си голямо залесяване в края на 2008 г. в Северния парк в София. От парка ни предоставиха фиданки, останали от друго залесяване, и за по-малко от месец организирахме мероприятия. Ядрото на организацията тогава беше от 8 души, а на терен в първите дни бяхме десетина. След разгласяването на инициативата се включиха над 100 души, с които залесихме 2500 фиданки. Служителите в парка помогнаха много за обучение на хората, които нямаха никакъв опит. Емоцията от това приключение ни зареди с изключителна енергия и ведна-

га започнахме да търсим новата си акция.

Така последва залесяване по метода на Масанобу Фукуока - в смес от глина и мокра пръст се посипва комбинация от растения, оформят се топчета, които се разхвърлят по неплодородни и ерозирани терени. В книгата си „Революцията на една сламка“ Фукуока описва натуралното фермерско стопанство, при което с минимален труд, без машини, оран, компост и химикали, се получават добиви, постигани от най-продуктивните японски ферми. С около 20 души разпръснахме 2500 горскодървесни семена и люцерна на около 5-6 дка в труднодостъпен район в Люлин планина. В този експеримент се появиха едни от основните членове на бъдещия „Зелен отбор на България“.

- Тогава ли се появи идеята за проект „1 милион засадени дръвчета“?

- Да, това не е малка цифра, когато говорим не за разсадени, а за реално залесени дръвчета едновременно с

трудова на доброволци, без финансовата подкрепа от фирми, организации или фондации. През 2009 г. започнаха истинските залесителни мероприятия. Хората, които започнаха да идват като доброволци, заложиха своето лично време и усилия. Досега са засадени 67 000 дръвчета. Подгарявали сме, когато останат, но ако някой вземе фиданка, а не ни върне обратна връзка в информация и снимки, че е засадена - не я включваме към проекта. Обикновено залесяваме 5 или 6 дка на места, освободени след горски пожар, свлачище, снеговал или ветровал. Работим с фиданки, осигурени от горските стопанства. Имали сме и акции, при които събираме средства между нас и купуваме фиданките. Съобразяваме се с всички изисквания на гървесните видове, почвата и климата, качеството на залесяването е спазвано през цялото време, следим за безопасността на работа. Дори тази инициатива да не се реализира в нашия живот, искаме самият процес да протече естествено и честно.

- Какви са стимулите на хората, подкрепящи вашите инициативи?

- Въпреки че сме хора с различни професии - учител, лекар, преводач, студент, пенсионер, програмист, мениджър, готвач, счетоводител, обединени от целите и идеите си, спонтанно създадохме среда с много добро настроение и ентузиазъм. На залесяванията идват добри, позитивни, съзнателни хора, които работят без никакъв друг стимул, освен вътрешното си убеждение, че трябва да направят нещо значимо за природата на страната си. Когато човек засажда дръвче, той се чувства удовлетворен. Хора около мен са разказвали възхитяващи истории за това как са се почувствали преродени, дори излекувани.

- Коя е най-емоционалната акция на „Зеления отбор на България“?

- Една от най-знаковите ни акции беше в Ивайловград. Свързахме се с местен разсадник, който щеше да бъде затворен. Кметът на града осигури терен на около 10 км, на който да засадим 2500-3000 фиданки черен бор и дъб. Беше ни предоставено разрешително за мястото, но ние бяхме едва няколко души. Разпратихме апел по медиите, разговаряхме с всички близки и познати, със свои средства купихме садилни инструменти - мечове на Колесов. Тръгнахме от София с 3 коли, а на терена дойдоха 75 души от цяла България! Хората бяха тръгнали на стоп, спали в палатки, фургони. Прегръцахме се, сякаш нещо значимо се е случило в живота ни. Присъствието на всеки един човек беше много силно, връзката ни с тези хора и до днес остава много дълбока. Когато се виждахме след това залесяване, имах чувството, че това е моето семейство. След толкова години всеки един от нас може да разчита на другия в труден момент. Тези силни емоции създадоха основата, върху която бе изграден „Зеленият отбор на България“. Започнахме всяка пролет и есен да правим залесявания, съгласувани с горските стопанства.

- Как успявате да следите за действията на толкова много хора на терена?

- Практиката показва, че най-добре се справяме с

координирането на група от 50 до 100 души. Екипите, които инструктират доброволците, са отлично подготвени, следят да се залесява качествено и аз имам огромно доверие на тези хора. Все още нямаме възможност да работим в цялата страна, правили сме опити, но е трудно. Надяваме се в бъдеще да успеем, защото имаме надеждни хора по места, които искат да организират залесяване. На местно ниво успешно си партнираме с ЮЗДП - Благоевград, Държавните горски стопанства в София и Сливница, ДПП „Витоша“. Нашият екип бързо намери формулата как да работим заедно и да не се притесняваме от провалите.

- В какво са се изразявали неуспехите ви?

- В Северния парк сме направили 4 залесявания, но акциите ни не винаги са успешни - понякога фиданките изсъхват или са окосени, багери бяха минали през едно насаждение в м. Меча поляна. Но ако това можеше да ни откаже, нямаше да сме това, което сме. Вече имаме наша гора - от Столична община получихме терен между селата Иваняне и Мало Бучино, на който сега растат прекрасни акаци.

- Ще ни разкажете ли за другата ваша инициатива - създаването на независима банка за семена?

- Това е вторият наш проект, върху който работим усилено. Искаме да съхраним стари местни сортове зеленчуци и плодове чрез резници и ашладисване, защото около 96 % от световния генетичен фонд на семената е загубен заради монокултурите. Между 20 и 22 април до гр. Елин Пелин за шеста година организирахме фестивала за размяна на семена, разсади и фиданки. Хората, които се събират на него, се увеличават с всяка изминала година. Създали сме 2 овощни градини с над 500 дръвета и 3 зеленчукови градини, в които всеки работи, когато има възможност. Понякога имаме трудности, но вярвам, че на всяко нещо му е нужно време, за да узрее. Продължаваме да търсим стопани, които чрез своите градини да станат пазители на семената.

С лекции и обмен на семена вече шест години участваме във Фестивала на семената „Пелити“ в Гърция, на който идват представители от цял свят. В опитите си да запазим местните стари сортове си партнираме успешно с банки за семена и независими организации от Румъния, Турция, Гърция и Албания. Страни като САЩ, Германия, Франция и Австрия отдавна са осъзнали проблема и имат голям опит в съхраняването на семена.

- Традиционен за рубриката ни е въпросът - какво е за Вас природата?

- Природата е най-важното нещо, което притежаваме, и аз се прекланям пред нейното съвършенство. Ако човек търси Бог, може да го намери в природата.

Разговора проведе Жена **СТОИЛОВА**
Снимка **Йордан ДАМЯНОВ**